

et ma nenda ramato olin unustanud, agga
minna, surelinne ja rummal, wastasin: kes
sin woiß ramato meles piddada, kui ühte
puhko peab tööd teggema, Sest pahhandas
Wraua meelt ja andis mulle üks kõrwapuuts.
Häbbi ja wihha tousis mo süddames, et
se teise perre nähhes olli sündinud, ja ma
wotsin kōhhe nou, ärra jooksta. Üksi ma ei
julgend miina, sepärrast ma kuisasin om-
ma jooksmisse nousse ka Kōkka poisi, ja Tal-
li poisi. Jodo rāhhast, mis Saksad wahhest
andsid, olin ma monned Rublad kolko kor-
jand, agga ma ei arwand sest kōl sama. Ühhel
Päwal, kui Wraua monneks Päwaks ühhe
teise Moisa olli wõeraks läinud, teggin ma
temma Pulpeti lahti, kus ma teadsin tem-
ma rahha ollewa, warrastasin seält muist
kuld ja hōbbe rahha, muist pabberi rahha
liggi kolm sadda Rubla, ja süs läksime
meie kolmekeste omma teed. Somesse olli
nou miina agga Eänemaalt otse kōhhe meie
ei

ei julgend, sepärrast noudsime meie Harjo-
ehk Wirro male sada, et meie seält saaksi-
me Some maale ülle miina. Kōua mele
hulkusime metsad löbbi seini kui meie, en-
neste arwates, jo Wirromale saime. Meie
noudsime rāhna pole, ja ühhel päwal õhto-
pole näggime meie ühhe ükslase perre met-
sas, rāhna liggidal.

Se perremees arwas me'd kōhhe Jook-
sjaid oltewad, meie ei talgand ka sedda
waid pallusime tedda, et ta meid Somesse pidi
di üllewima, ja pallusime temmale rahha,
sin ollime ni rummalad, et meie leik om-
ma rahha temmale nätsime. Se perre-
mees, kes kaua aega jo sedda ammetit olli
ajanud Jooksjaid üllewia ei laskud ennast
kaua palluda. Teisel hommilul, e hea tuul
olli, wiis ta meid ülle, ja õhto pole sa me
jo Somesse. Siin ta ütles meile: Ma
tean leik Some ma murkad ärra, ma ei
woi